

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2021 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Hanna Bartkowiak

Protokolant: p.o. staż. Katarzyna Szymczak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Jacka Derdy

po rozpoznaniu w dniach 12 stycznia 2021 r. oraz 27 maja 2021 r.

sprawy **D. C. (1)**

oskarżonej z art.178a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Kościanie

z dnia 17 września 2020 r., sygn. akt II K 483/19

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) uznaje D. C. (1) za winną tego, że w dniu 29 lipca 2018 r. w N., gmina K., woj. (...), około godz. 11:45 prowadziła w ruchu lądowym samochód osobowy marki P. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie po użyciu alkoholu, przy zawartości alkoholu w granicach od 0,3 ‰ do 0,5 ‰, co ustalono z przeprowadzonych badań wydychanego powietrza na analizatorze Alkometr A2.0, przy uwzględnieniu błędu pomiaru i niepewności pomiaru, tj. popełnienia wykroczenia z art. 87 § 1 kw i za to na podstawie tego przepisu wymierza jej karę 800 (ośmuset) złotych grzywny,

b) na podstawie art. 87 § 3 kw w zw. z art. 29 § 1 kw orzeka wobec D. C. (1) środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat,

c) uchyla orzeczenia z pkt 2 i 3,

d) na podstawie art. 29 § 4 kw na poczet orzeczonego pod lit. b środka karnego zalicza okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 29 lipca 2018 r., uznając, że środek karny został wykonany w całości.

2. Zasądza od podsądnej D. C. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 złotych tytułem zwrotu zryczałtowanych kosztów postępowania w sprawach o wykroczenia za instancję odwoławczą oraz kwotę 591,63 zł tytułem należności biegłego i wymierza jej opłatę za obie instancje w kwocie 80 zł.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kościanie, wyrokiem nakazowym z dnia 30 sierpnia 2018 r. wydanym w sprawie o sygn. akt II K 660/18 uznał **D. C. (1)** za winną tego, że 29 lipca 2018 r. w N., gm. K., woj. (...), kierowała w ruchu lądowym samochodem osobowym marki P. (...), będąc w stanie nietrzeźwości w ilości 0,26 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. przestępstwa z art. 178a § 1 kk i za to na podstawie wymienionego przepisu w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył jej karę 40 stawek dziennych grzywny, wysokość jednej stawki określając na 20 zł. Dodatkowo orzeczono wobec niej środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, zaliczając na jego

poczet okres zatrzymania prawa jazdy, świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 5.000 zł oraz obciążono ją kosztami postępowania i wymierzono jej opłatę (k. 28-29).

Od powyższego wyroku obrońca wniósł skutecznie sprzeciw (k. 34), co skutkowało skierowaniem sprawy do rozpoznania na zasadach ogólnych.

Po przeprowadzeniu rozprawy Sąd Rejonowy w Kościanie, wyrokiem z dnia 28 marca 2019 r. wydanym w sprawie o sygn. akt II K 660/18 uznał **D. C. (1)** za winną popełnienia zarzucanego jej przestępstwa z art. 178a § 1 kk i za to na podstawie podanego przepisu wymierzył jej karę grzywny w wysokości 40 stawek dziennych, przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny wynosi 20 zł. Ponadto orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat z zaliczeniem na jego poczet okresu zatrzymania prawa jazdy, a także świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej oraz obciążono podsądną kosztami postępowania i wymierzono jej opłatę (k. 49-50).

Opisany powyżej wyrok został zaskarżony przez obrońcę. W wyniku rozpoznania apelacji Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 25 czerwca 2019 r., wydanym w sprawie o sygn. akt XVII Ka 590/19 uchylił zaskarżone orzeczenie i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Kościanie do ponownego rozpoznania (k. 80).

Po ponownym przeprowadzeniu przewodu sądowego i uzupełnieniu postępowania dowodowego zgodnie ze wskazaniami Sądu odwoławczego, Sąd Rejonowy w Kościanie wyrokiem z dnia 17 września 2020 r. wydanym pod sygn. akt II K 483/19 uznał **D. C. (1)** za winną popełnienia zarzucanego jej przestępstwa z art. 178a § 1 kk i w oparciu o ten przepis wymierzył jej karę grzywny w ilości 40 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł.

Na podstawie art. 42 § 2 kk orzeczono wobec w/wym środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, a na podstawie art. 63 § 4 kk zaliczono na poczet orzeczonego środka okres rzeczywistego pozbawienia prawa jazdy od dnia 29 lipca 2018 r. W oparciu o art. 43a § 2 kk zasądzono od D. C. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne - 5.000 zł.

Stosując art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Sąd Rejonowy zwolnił ją od kosztów sądowych i nie wymierzył opłaty (k. 130-130v).

Apelację od powyższego wyroku w ustawowym terminie wniósł obrońca oskarżonej zaskarżając powyższy wyrok w całości. Skarżący zarzucił orzeczeniu rażącą obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 7 kpk oraz art. 170 § 1 pkt 2 kpk, a w konsekwencji obrazę przepisów prawa materialnego pod postacią art. 178a §1 kk.

Na kanwie tak skonstruowanych zarzutów, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zakwalifikowanie czynu oskarżonej z art. 87 kw i orzeczenie kary grzywny oraz środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów na okres poniżej roku (modyfikacja wniosku na rozprawie apelacyjnej 27 maja 2021 r.) ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji (k. 139-141).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja była zasadna i doprowadziła do korzystnej dla D. C. (1) zmiany zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, że jej czyn stanowił wykroczenie z art. 87 § 1 kw oraz wymierzenie jej za to nowej kary w oparciu o Kodeks wykroczeń.

W pierwszej kolejności należało ustosunkować się do zgłoszonego zarzutu obrazę przepisu art. 170 § 1 pkt 2 kpk mającego polegać na bezzasadnym oddaleniu wniosku dowodowego obrońcy o wydanie uzupełniającej opinii przez biegłego w celu wypowiedzenia się co do treści pisma z Laboratorium (...). Sąd Okręgowy ocenił przedmiotowy zarzut za zasadny. Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia potwierdziła, że rzeczywiście dla prawidłowego rozpoznania przedmiotowej sprawy niezbędne było zasięgnięcie dodatkowej opinii biegłego,

która została dopuszczona w trakcie postępowania apelacyjnego. Należy jednak podkreślić, że opinia biegłego była konieczna nie tylko ze względu na treść wspomnianego dokumentu uzyskanego z Laboratorium (...) (k. 120), ale również z uwagi na stwierdzone przez Sąd Okręgowy braki i niejasności w opinii R. W. wydanej z ramienia Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej (...) im. K. M. w P.. Sąd Rejonowy nie dostrzegł, że opinia ta nie uwzględniała w odpowiedni sposób danych wynikających ze świadectwa wzorcowania obu użytych do pomiaru analizatorów wydechu (A.-Sensor IV, Alkometr A2.0), nie dawała wyczerpujących odpowiedzi na temat błędu pomiaru i niepewności pomiaru wyników użycia analizatorów wydechu u oskarżonej, a przyjęte wartości odniesienia do obliczeń korekcyjnych niepewności pomiaru nie wynikały z dowodowego świadectwa wzorcowania. Ponadto, przy analizie retrospektywnej pominięto wyniki badań oskarżonej A.-Sensorem IV, a ostateczny wniosek co do poziomu stężenia alkoholu we krwi oskarżonej w dacie zdarzenia został podany jako wartość uśredniona, bez żadnego uzasadnienia takiego właśnie sposobu określenia przez biegłego niezwykle ważącego dla przedmiotowej sprawy zagadnienia, a mianowicie poziomu stężenia alkoholu we krwi D. C. (1) w chwili czynu stanowiącego przedmiot tego postępowania. Wymienione braki wydanej opinii uniemożliwiały poczynienie w oparciu o ten dowódów prawidłowych ustaleń faktycznych odnośnie poziomu alkoholu we krwi podsądnej w dacie inkryminowanego zdarzenia. Dlatego też Sąd Okręgowy stwierdziwszy, że opinia biegłego R. W. jest niepełna i niejasna (a więc charakteryzuje się cechami wymienionymi w art. 201 kpk), w trakcie rozprawy apelacyjnej mającej miejsce w dniu 12 stycznia 2021 r. postanowił na podstawie art. 193 § 1 kpk w zw. z art. 201 kpk uzupełnić postępowanie dowodowe i powołać biegłego z zakresu toksykologii z (...) w P. w osobie S. P. (1) do wydania opinii i przeprowadzenia analizy retrospektywnej wyników wszystkich badań oskarżonej na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu wykonanych w dniu 29 lipca 2018 r., przy uwzględnieniu danych z udostępnionych biegłemu dokumentów, w tym co do okoliczności spożytego wcześniej przez oskarżoną alkoholu.

Wydana na etapie postępowania apelacyjnego opinia autorstwa S. P. (1) – specjalisty medycyny sądowej, okazała się pełna, jasna, wolna od wewnętrznych niespójności i przede wszystkim zawierała rzeczowo umotywowane wnioski końcowe określające graniczne zakresy poziomu stężenia alkoholu etylowego we krwi D. C. (1) w dacie zdarzenia (maksymalny oraz minimalny), wyliczone w oparciu o badania retrospektywne wyników uzyskanych za pomocą obu urządzeń pomiarowych (A.-Sensor IV oraz Alkometr A2.0.) z odpowiednim uwzględnieniem wyznaczonego czasu poszczególnych badań, średniego godzinowego współczynnika eliminacji w zakresie 0,1–0,2 ‰/godz.), zawartych w świadectwach wzorcowania danych dotyczących błędu pomiaru i niepewności pomiaru, a także treści pisma Laboratorium (...). Charakteryzująca się takimi cechami opinia biegłej S. P. (1) została oceniona przez organ odwoławczy jako miarodajny i przydatny dla czynienia ustaleń faktycznych dowód. Co też warto zaznaczyć, opinię z dnia 2 marca 2021 r. zaaprobowały strony tego postępowania, które nie widziały potrzeby przesłuchania biegłej na rozprawie apelacyjnej i nie kwestionowały wniosków końcowych ekspertyzy. Obrona i prokurator zgodnie wnosili do Sądu II instancji o przyjęcie, że zarzucany D. C. czyn stanowił wykroczenie z art. 87 § 1 kw.

Zgodnie z wnioskami końcowymi omawianej wyżej opinii biegłej S. P. (1) wartość stężenia alkoholu we krwi D. C. (1) w dniu 29 lipca 2018 r. przy uwzględnieniu wyników uzyskanych na aparacie o wyższej wartości dowodowej, czyli na analizatorze Alkometr A2.0. mogła wynosić o godzinie 11:45 0,3 - 0,5 ‰, natomiast wartość stężenia alkoholu we krwi podsądnej w dniu zdarzenia przy uwzględnieniu wyników uzyskanych na aparacie o niższej wartości dowodowej, czyli na analizatorze A. I. mogła wynosić o godzinie 11:45 0,4 - 0,6 ‰ (k. 166-170).

Sąd Okręgowy, wobec takich możliwych wedle ustaleń granic zawartości alkoholu we krwi kierującej samochodem marki P. (...) o nr rej. (...) uznał, że istnieją wątpliwości, czy D. C. (1) w dniu 29 lipca 2018 r. w miejscowości N., przed zatrzymaniem przez funkcjonariuszy Policji znajdowała się w stanie nietrzeźwości w rozumieniu art. 115 § 16 kk, czy jedynie w stanie po użyciu alkoholu. Zgodnie bowiem z art. 115 § 16 kk dla uznania, że sprawca znajdował się w stanie nietrzeźwości konieczne jest ustalenie, że zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. W konsekwencji zawartość alkoholu na poziomie 0,5 promila nie jest stanem nietrzeźwości w rozumieniu omawianego przepisu, gdyż nie przekracza wartości 0,5 promila. A w przedmiotowej sprawie, opierając się na wyliczeniach z opinii biegłego S. P. wątpliwym jest czy poziom alkoholu w organizmie

podśądnej przekroczył graniczne 0,5 promila, na co wskazywał jedynie aparat o niższej wartości dowodowej A. I. w wariantcie najmniej korzystnym (o godz. 11:45 - 0,6 promila).

Zgodnie z art. 5 § 1 kpk oskarżonego uważa się za niewinnego, dopóki jego wina nie zostanie udowodniona i stwierdzona prawomocnym wyrokiem. Istota domniemania niewinności sprowadza się do tego, że oskarżony jest w procesie karnym niewinny, a „przeciwnie” musi mu być udowodnione, przy czym związana ściśle z domniemaniem niewinności zasada *in dubio pro reo* w art. 5 § 2 kpk nakazuje rozstrzygnąć nie dające się usunąć wątpliwości na jego korzyść. Oznacza to, że udowodnienie winy musi być całkowite, pewne, wolne od wątpliwości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 1999, sygn. akt V KKN 362/97, Prok. i Pr. - wkł. 1999/7-8/11). Te jedne z podstawowych zasad procesu karnego znajdują również zastosowanie w stosunku do sprawców wykroczeń, niezależnie od zmiany trybu toczącego się wobec nich postępowania, gdyż Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia poprzez art. 8 recypuje przepisy z art. 5 § 1 i 2 kpk.

Uwzględniając powyższe, a także fakt, że wyczerpane zostały wszystkie możliwości dowodowego ustalenia okoliczności koniecznych do rozstrzygnięcia sprawy, uznać należało, że zaistniały nie dające się usunąć wątpliwości, które rozstrzygnąć należało na korzyść D. C. (1). Sąd Okręgowy uczynił zadość normie wynikającej z art. 5 § 2 kpk i przyjął, że zawartość alkoholu we krwi podsądnej kształtowała się w granicach od 0,3 do 0,5 promila, co ustalono z przeprowadzonych badań wydychanego powietrza na analizatorze Alkometr A2.0, przy uwzględnieniu błędu pomiaru i niepewności pomiaru. Tak przyjęte na korzyść podsądnej wartości wyczerpują jedynie definicję „stanu po użyciu alkoholu”, który wraz z pozostałymi znamionami jest sankcjonowany jako wykroczenie drogowe z art. 87 § 1 kw.

Wobec tego, Sąd odwoławczy, orzekając w oparciu o art. 400 § 1 kpk zmienił zaskarżone orzeczenie i orzekł odmiennie co do istoty, uznając D. C. (1) za winną tego, że w dniu 29 lipca 2018 r. w N., gmina K., woj. (...), około godz. 11:45 prowadziła w ruchu lądowym samochód osobowy marki P. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie po użyciu alkoholu, przy zawartości alkoholu w granicach od 0,3 do 0,5 promila, co ustalono z przeprowadzonych badań wydychanego powietrza na analizatorze Alkometr A2.0, przy uwzględnieniu błędu pomiaru i niepewności pomiaru, tj. popełnienia wykroczenia z art. 87 § 1 kw.

Zgodnie z art. 87 § 1 kw kto, znajdując się w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym podlega karze aresztu albo grzywny nie niższej niż 50 zł.

Sąd II instancji nie miał wątpliwości, że w kontrolowanym przypadku wyczerpane zostały wszystkie znamiona przedmiotowo-podmiotowe istotne dla przypisania sprawy opisanego wyżej wykroczenia. Poza kwestią stwierdzonego stężenia alkoholu we krwi obwinionej (do chwili wyrokowania przez Sąd Okręgowy ze statusem oskarżonej), wszelkie inne rozważania dokonane w tej mierze przez Sąd Rejonowy niezbitnie wskazywały, że w oznaczonym miejscu i czasie obwiniona kierowała samochodem osobowym w ruchu lądowym w stanie po użyciu alkoholu. Zgodzić się przy tym trzeba, że dokonała tego umyślnie, co najmniej w zamiarze ewentualnym. D. C. (1) po spożyciu piwa na około 1,5 godziny przed zdarzeniem, następnie wsiadła za kierownicę samochodu i co najmniej przewidując, że znajduje się w stanie po użyciu alkoholu, godziła się na to prowadząc pojazd.

Konsekwencją dokonanej modyfikacji była konieczność ponownego rozważenia jaką karę obwiniona winna ponieść za swój czyn. Ostatecznie, po rozważeniu wszelkich dyrektyw sądowego wymiaru kary z art. 33 i art. 34 kw Sąd Okręgowy zdecydował się wymierzyć D. C. (1) karę grzywny w wysokości 800 zł.

Zdaniem Sądu II instancji kara tego rodzaju (o charakterze finansowym) i określona w tej wysokości oddaje należycie stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego D. C. (1) oraz stopień jej zawinięcia, dając podstawy by przyjmować, że będzie ona odebrana tak przez sprawcę, jak i opinię publiczną, jako adekwatna dolegliwość za popełniony czyn karalny. Kara ta uwzględnia też dotychczasową niekaralność sprawczyni zarówno za przestępstwa, jak i wykroczenia oraz jej dotychczasową pozytywną postawę życiową (ustabilizowany tryb życia, praca zarobkowa). Przy ustalaniu wysokości grzywny zostały też wzięte pod uwagę zarówno możliwości finansowe sprawczyni, uzyskującej stały dochód z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej, jak i jej stosunkowo dobra sytuacja majątkowa. Zdaniem

Sądu II instancji przy tak ukształtowanej karze D. C. (1) będzie miała świadomość, iż za każde niewłaściwe, niezgodne z prawem zachowanie, należy się odpowiednio dolegliwa sankcja. Ponadto rodzaj oraz wysokość kary dają asumpt do stwierdzenia, iż jest ona sprawiedliwa, ani zbyt łagodna ani zbyt dolegliwa. Sąd Okręgowy ukształtował karę grzywny na takim samym poziomie jaka była orzeczona w zaskarżonym wyroku, mając na uwadze, że zawartość alkoholu we krwi podsądnej była wysoka jak na wykroczenie z art. 87 § 1 kw i oscylowała na granicy przestępstwa z art. 178a § 1 kk. Ponadto nie zaistniały żadne szczególne przesłanki, które przemawiałyby za wyraźnym złagodzeniem kary, która w przypadku wykroczeń o znacznej społecznej szkodliwości popełnionych po spożyciu alkoholu i niosących za sobą zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu lądowym winna być odpowiednio surowa. O zaostrzeniu kary nie mogło zaś być mowy już tylko z racji kierunku apelacji, wyłącznie na korzyść podsądnej (art. 109 § 2 kpw w zw. z art. 434 § 1 kpk).

Na podstawie art. 87 § 3 kw w zw. z art. 29 § 1 kw Sąd II instancji orzekł wobec D. C. (1) środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat. Orzeczenie tego środka było obligatoryjne i niewątpliwie ten element karny był dla niej najbardziej dolegliwy. Czas trwania okresu zakazu określono, mając na uwadze wysokie stężenie alkoholu będącego na granicy pomiędzy wykroczeniem z art. 87 § 1 kw a przestępstwem z art. 178a § 1 kk, za które obligatoryjnie sąd orzeka zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres nie krótszy niż 3 lata do 15 lat. W sferze motywacyjnej nie stwierdzono przy tym żadnych okoliczności umniejszających zawinienie kierującej. Nie zaistniała żadna nadzwyczajna sytuacja życiowa, która usprawiedliwiałaby zachowanie podsądnej. Na marginesie trzeba tu zaznaczyć, że orzeczenie omawianego środka karnego na okres nieprzekraczający 1 roku, o co wnioskował obrońca, dla odzyskania prawa jazdy nie uchroniłoby D. C. (1) od konieczności ponownego zdania egzaminu państwowego sprawdzającego jej kwalifikację jako kierowcy. Zgodnie bowiem z art. 49 ust. 1 pkt 3 lit. b ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1268 ze zm.) sprawdzeniu kwalifikacji w formie egzaminu państwowego podlega osoba ubiegająca się o zwrot zatrzymanego prawa jazdy lub pozwolenia na kierowanie tramwajem, którego była pozbawiona na okres przekraczający rok. Tytułem wyjaśnienia trzeba wskazać, że przesłanką do skierowania na kontrolne sprawdzenie kwalifikacji jest upływ okresu przekraczającego rok liczonego od dnia zatrzymania prawa jazdy. Dla spełnienia tej przesłanki istotne jest, aby to był okres ciągły, nieprzerwany przekraczający okres roku od dnia zatrzymania prawa jazdy. Natomiast nie ma prawnego znaczenia, na jakiej podstawie prawnej doszło do zatrzymania prawa jazdy, jak również okoliczność, czy zatrzymanie prawa jazdy na okres przekraczający rok wynikało z jednej czy kilku podstaw prawnych (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 18 czerwca 2019 r., sygn. akt III SA/Łd 257/19, Lex nr 2695289). Jeżeli więc od dnia zatrzymania prawa jazdy upłynął okres przekraczający rok, warunkiem wydania prawa jazdy jest uzyskanie pozytywnego wyniku kontrolnego sprawdzenia kwalifikacji (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 22 sierpnia 2017 r., sygn. akt II SA/Ol 508/17, Lex nr 2357150).

Obwinionej D. C. (1) zatrzymano prawo jazdy dnia 29 lipca 2018 r. Oznacza to, że środek karny został w całości już wykonany, ale odzyska ona dokument uprawniający do kierowania pojazdami mechanicznymi dopiero po zdany egzaminie sprawdzającym jej wiedzę i umiejętności w tym zakresie.

W pkt 1c) wyroku, Sąd odwoławczy uchylił orzeczenia z pkt 2 i 3 zaskarżonego orzeczenia. Wobec dokonanych modyfikacji w zakresie środka karnego orzeczonego w stosunku do podsądnej oraz zmiany stosowanej procedury niezbędne było bowiem uchylenie rozstrzygnięć Sądu I instancji zawartych w pkt 2 i 3 zaskarżonego orzeczenia.

Ponadto na podstawie art. 29 § 4 kw Sąd Okręgowy na poczet orzeczonego pod lit. b środka karnego zaliczył D. C. (1) okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 29 lipca 2018 r. (pkt 1d) wyroku).

W pkt 2 Sąd Okręgowy rozstrzygnął o kosztach postępowania odwoławczego, nie ingerując w orzeczenie Sądu I instancji o zwolnieniu obwinionej od obowiązku poniesienia kosztów sądowych (pkt 4 zaskarżonego wyroku). Na podstawie art. 119 § 1 kpw w zw. z § 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2017 r. poz. 2467) zasądzono od podsądnej D. C. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 zł tytułem zwrotu zryczałtowanych kosztów postępowania w sprawach o wykroczenia za instancję odwoławczą. Dodatkowo, na podstawie art. 118 § 1 pkt 1 kpw zasądzono od obwinionej kwotę 591,63 zł

tytułem należności biegłej S. P. (1), gdyż zryczałtowane wydatki nie obejmują m.in. należności biegłych wyznaczonych do wydania opinii. Natomiast na podstawie art. 10 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) wymierzono obwinionej opłatę za obie instancje w kwocie 80 zł.

Hanna Bartkowiak